

8 To 29/2013

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

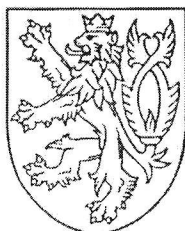
výrok dne

výrok dne 17. 04. 2013

a je vykonatelné dnem 17. 04. 2013.

V Hradci Králové

dne 3. 05. 2013

Česká republika

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. dubna 2013 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Lněničky a soudců JUDr. Alexandry Novákové a JUDr. Petra Smrže odvolání obžalovaného **Jiřího Jungmana**, nar. [REDACTED], krajského státního zástupce v Hradci Králové a poškozeného A [REDACTED] L [REDACTED] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. prosince 2012 č.j. 2T 12/2008-1009 a rozhodl takto:

I.

Podle § 259 odst. 1 písm. c), d), f) trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu odvolání krajského státního zástupce v Hradci Králové a poškozeného A zrušuje.

II.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

Jiří Jungman,

nar. [REDACTED] v Praze, bývalý příslušník Policie ČR, trvale bytem [REDACTED]

je vinen, že

dne 16.5.2008 v dopoledních hodinách ve svém bydlíšti v Trutnově se ozbrojil legálně drženou pistolí zn. Glock, model 17, ráže 9mm a poté ve večerních a nočních hodinách požíval v různých restauracích v Trutnově alkoholické nápoje tak, že se přivedl do stavu těžké opilosti (2,17 až 2,26 promile alkoholu v krvi). V tomto stavu pak dne 17.5.2008 v době kolem 02.10 hodin v ulici L [REDACTED] při cestě z restaurace dráždil psa rasy rottweiler, který byl za plotem a který v důsledku přítomnosti obžalovaného hlasitě štěkal. Na přetrvávající štěkot psa reagoval poškozený I [REDACTED] L [REDACTED], nar. [REDACTED], který byl rovněž pod vlivem alkoholu (1,53 promile) tak, že oblečen pouze do trenýrek a trička vyšel před dům, kde došlo ke slovní a fyzické potyčce mezi oběma muži, v průběhu které

inkasoval obžalovaný jako první opakovaný úder pěstí do obličeje, při kterém došlo ke zlomení dvou předních zubů a k drobným oděrkám a zhmožděninám, po kterých obžalovaný upadl na zem. Do incidentu se zapojil také pes poškozeného, který kousl obžalovaného do loktu levé ruky. Útok poškozeného a jeho psa obžalovaného silně rozrušil a ze strachu a úleku vůči poškozenému použil zbraň tak, že na něho ze vzdálenosti nejméně do 1,5 m 2x vystřelil a zasáhl jej do nohy a do hrudníku, čímž mu způsobil zejména průstřel hrudníku, pronikající srdcem, na jehož následky poškozený zemřel, a poté obžalovaný zastřelil i psa,

t e d y jiného úmyslně usmrtil v silném rozrušení ze strachu a úleku.

č í m ž s p á c h a l

zločin zabití podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku.

a o d s u z u j e s e

Podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku (zák.č. 40/2009 Sb.) k trestu odnětí svobody v trvání šesti (6) let.

Podle § 56 odst. 2 písm.e) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se ukládá trest propadnutí věci a to pistole zn. Glock, model 17, ráže 9mm, v.č. DBG602, včetně zásobníku s 12 kusy nábojů a 1 kusu náboje 9mm Luger.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozeným škodu ve výši

- Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Územní pracoviště Trutnov, Slezská 41 5.779,- Kč
- I. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], 220.490,- Kč
- E. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], 256.660,- Kč
- I. L. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], 240.000,- Kč
- I. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], 240.000,- Kč
- I. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], 175.000,- Kč
- A. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], 129.846,- Kč

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se J. [redacted] P. [redacted], nar. [redacted] bytem [redacted] odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození F. [redacted] a I. [redacted] odkazují se zbytky nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

III.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného Jiřího Jungmana zamítá.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným **rozsudkem** Krajského soudu v Hradci Králové byl obžalovaný Jiří Jungman uznán vinným zločinem ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 146a odst. 3, 5 tr. zákoníku. Za to mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Dále mu byl uložen trest propadnutí pistole zn. Glock, model 17, ráže 9 mm, včetně zásobníku s 12 ks. nábojů a 1 ks. náboje 9 mm zn. Luger. Poškozeným byla podle § 228 odst. 1 tr. řádu přiznána náhrada škody a to Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR ve výši 5.779,- Kč, I. [redacted] 220.490,- Kč, E. [redacted] 256.660,- Kč, I. [redacted] 240.00,- Kč, I. [redacted] 240.000,- Kč a A. [redacted] 74.073,- Kč. Poškozený J. [redacted] P. [redacted] byl se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, stejně tak byli odkázáni se zbytky jejich nároků poškození I. [redacted] P. [redacted] I. [redacted] a A. [redacted]

Podle **skutkových zjištění** soudu prvního stupně se obžalovaný předmětného zločinu dopustil tím, že dne 17.5.2008 v době kolem 02.10 hodin v Trutnově, v ulici [redacted] při cestě z restaurace, kde požil alkoholické nápoje se zastavil před branou domu čp. 145, kde oslovil psa poškozeného, načež poškozený L. [redacted] nar. [redacted] vyběhl za vrata svého domu a odstrčil obžalovaného a následně došlo ke slovní a fyzické potyčce, kdy obžalovaný čelil velmi citelnému fyzickému útoku, při němž ze strany poškozeného došlo k úderům pěstmi do hlavy, vyrazení zubů, sražení na zem a útokům rozzuřeného psa bojového plemene, v průběhu potyčky s vědomím možného způsobení těžké újmy na zdraví, kdy se nacházel v silném rozrušení ze strachu a v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, úmyslně použil vůči Leoši Lešákovi svoji legálně drženou střelnou zbraň značky Glock, model 17, ráže 9mm, v.č. DBG602 tak, že na něho ze vzdálenosti nejméně do 1,5 metru 2x vystřelil a zasáhl ho nejprve do nohy, poté do hrudníku, čímž mu způsobil průstřel levého bérce dolní končetiny a průstřel v oblasti levého hrudníku, pronikající srdcem a způsobující vnitřní vykrvácení, na jehož následky L. [redacted] I. [redacted] téhož dne v 03:58 hodin zemřel.

Proti tomuto rozsudku podali včas **odvolání** jak obžalovaný, krajský státní zástupce, tak poškozený A. [redacted] I. [redacted]

Odvolání státního zástupce směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku, když státní zástupce nesouhlasí zejména s použitou právní kvalifikací. Skutek tak, jak je popsán ve výroku napadeného rozsudku, vykazuje všechny znaky skutkové podstaty zločinu zabití podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku. Tato právní kvalifikace je pak v souladu s právním názorem vyjádřeným v nálezů Ústavního soudu ze dne 18. září 2012 č.j. III. ÚS 3395/10. Státní zástupce pak vyjádřil přesvědčení, že obžalovaný jednal přinejmenším v nepřímém úmyslu poškozeného usmrtit a nikoliv v úmyslu způsobit mu pouze těžkou újmu na zdraví s nedbalostním smrtelným následkem. Toto přesvědčení opírá o charakter použité zbraně, to, kam střelba směřovala a o to, že obžalovaný nemohl počítat s žádnou okolností, která by mohla smrtelným následku zabránit.

Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám nově rozhodl tak, že obžalovaného uzná vinným zločinem zabití podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku, uloží mu trest v první polovině zákonné trestní sazby se zařazením pro výkon trestu do věznice s dozorem. Dále navrhl uložení trestu propadnutí předmětné zbraně a přiznání náhrady škody poškozeným.

Odvolání obžalovaného odůvodnil jeho obhájce Mgr. Miloslav Jančík a rovněž směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku. Tento odvolatel namítá, že řízení po zrušení původního rozsudku Ústavním soudem bylo zatíženo podstatnými vadami, které spatřuje „*v procesním postupu soudu při dokazování, zejména neprovedení důkazů, jež jsou klíčové pro posouzení věrohodnosti svědků i pro posouzení skutku samotného*“. Soud se nedostatečně vypořádal s jeho obhajobou a pochybil, pokud jednání obžalovaného neposoudil jako nutnou obranu. U náhrady škody pak nevzal v úvahu spoluzavinění poškozeného. Sám obžalovaný pak odvolání doplnil rozsáhlým rozbořem balistické expertízy a polemikou na téma vzdálenosti, na kterou střílel.

Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání, protože je na místě provést rozsáhlé dokazování, které by bylo před odvolacím soudem těžko proveditelné.

Odvolání poškozeného A. I. odůvodnil jeho zmocněnec JUDr. Lukáš Havel. Uvedl, že soud prvního stupně o nároku tohoto poškozeného rozhodl nesprávně proto, že do částky, kterou obžalovaný na náhradu škody poškozenému uhradil, zahrnul i odměnu soudního exekutora a zmocněnce, tedy částky, které nebyly poškozenému vyplaceny. Navrhl, aby odvolací soud ve výroku o náhradě škody u poškozeného A. I. napadený rozsudek zrušil a rozhodl sám tak, že poškozenému přizná náhradu škody ve výši 129.846,- Kč. Se zbytkem nároku nechť poškozeného odkáže na občanskoprávní řízení.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadený rozsudek a přezkoumal i postup řízení, které jeho vynesení předcházelo. Shledal, že odvolání státního zástupce a poškozeného A. I. jsou důvodné, zatímco odvolání obžalovaného Jiřího Jungmana důvodné není.

V řízení, které vynesení rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud žádné pochybení. Soud prvního stupně provedl veškeré relevantní důkazy a lze dokonce konstatovat, že dokazování doplnil i o důkazy, které zjevně nemohly skutková zjištění ovlivnit. Námitku obžalovaného že dokazování je neúplné tedy odvolací soud rozhodně nesdílí. A rozhodně nesdílí ani názor, že by hodnocení provedených důkazů bylo vadné.

K **hodnocení důkazů** soudem prvního stupně lze pouze dodat, že výpovědi obžalovaného nepůsobí věrohodně a to ze dvou důvodů. Prvním je jeho těžká opilost, za kterou jeho stav označili znalci, a která objektivně bránila tomu, aby byl schopen reálně vnímat skutečnost, analyzovat ji a vyvodit správné závěry. Druhým důvodem je naprosto evidentní snaha obžalovaného minimalizovat své zavinění, která se projevuje rozpory v jeho výpovědích, v rozporech s ostatními provedenými důkazy a logikou věci. V této snaze našel zřejmě oporu u svých bývalých spolupracovníků z obvodního oddělení policie v Trutnově, kteří „o věci diskutovali“ s složili se na odměnu jeho obhájce (viz výpověď sv. JUDr. Jindřicha Duška na čl. 922).

Pokud jde o **skutková zjištění** soudu prvního stupně připomíná odvolací soud svůj předchozí právní názor vyjádřený v této trestní věci v rozsudku ze dne 14. dubna 2010 sp.zn. 8 To 29/2010, podle kterého *nelze souhlasit se závěrem soudu prvního stupně v tom, že obžalovaný zbraň proti poškozenému použil „s vědomím možného způsobení těžké újmy na zdraví“.* Tento závěr je v naprostém rozporu jak s charakterem použité zbraně, tak se způsobem, jakým byla použita. Pistole Glock ráže 9mm je, zejména při střelbě na krátkou vzdálenost, velice účinná a obžalovaný její parametry znal. Střelbu vedl nejprve do nohy

poškozeného a bezprostředně poté do jeho hrudníku, kde, jak každý ví, jsou uloženy životně důležité orgány... Odvolací soud má za to, že pokud pachatel vede opakovanou střelbu z krátké vzdálenosti vysoce účinnou zbraní a municí mj. proti hrudníku oběti, musí být přinejmenším srozuměn nikoliv s tím, že jí „pouze“ ublíží na zdraví, ale s tím, že ji může usmrtit.

Napadený rozsudek je tedy v zásadní otázce možného následku nesprávný a odvolacímu soudu nezbylo než jej zrušit jednak pro nesprávně zjištěný skutkový stav podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu, jednak pro nesprávnou právní kvalifikaci podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu. Při novém rozhodnutí pak, po doplnění dokazování výsledkem obžalovaného, vzal v úvahu i závěry vyjádřené ve shora citovaném nález Ústavního soudu.

Už soud prvního stupně správně uzavřel, že se v tomto případě nejednalo o **nutnou obranu**. Tento závěr odůvodnil vybočením z mezí nutné obrany, protože obrana obžalovaného byla zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku (viz str. 21 napadeného rozsudku). S tímto závěrem se odvolací soud naprosto ztotožňuje a dodává, že dobrodiní nutné obrany se nemůže domáhat ten, kdo svým jednáním útok proti své osobě vyprovokoval. Aniž by se snažil věc bagatelizovat nevhodnými příklady, má odvolací soud za to, že na problém nutné obrany nelze pohlížet optikou známou z doby osídlování západu USA, kdy se za beztestné pokládalo užití zbraně po vyprovokovaném útoku. Obžalovaný byl ozbrojen účinnou zbraní (a navíc ještě nožem), o čemž poškozený nevěděl. V pozdních nočních hodinách v klidné čtvrti dráždil svou přítomností psa poškozeného a provokoval jej k hlasitému štěkání. Pokud skutečně, jak sám obžalovaný tvrdil, měl v minulosti podobného psa, muselo mu být jasné, že pes reaguje už na jeho přítomnost a že bude štekat po celou dobu, kdy se bude zdržovat na místě. Také mu muselo být jasné, že hlasitý dlouhotrvající štěkot psa v pozdních nočních hodinách vede k rušení nočního klidu. Pokud odvolací soud výše uvádí, že tyto skutečnosti musely být obžalovanému jasné, je třeba tento závěr poněkud zmírnit poukazem na silnou podnapilost obžalovaného, do které se však přivedl sám. Nicméně i v tomto stavu si tyto věci uvědomit měl a mohl. To samo o sobě není právně relevantní, jak uzavírá Ústavní soud, nicméně je to relevantní skutkově, protože to vysvětluje reakci poškozeného. Poškozený obžalovaného neznal, v minulosti s ním žádný konflikt neměl a dokonce ani nemohl vědět, že se jedná o policistu. K tomu, aby opustil nedostatečně oblečen v pozdních nočních hodinách bezpečí svého domu, jej tedy musela vést pouze závažná příčina. A tou byl déle trvající intenzivní štěkot jeho psa.

Při snaze o co nejvěrnější rekonstrukci skutkového děje se odvolací soud zabýval otázkou toho, kdo komu zasadil „první ránu“, tak jak mu to uložil nález Ústavního soudu. Výpověď obžalovaného je ze shora uvedených důvodů značně nespolehlivá a proto vycházel z výpovědí svědků E. P. a J. P., soudně lékařského znaleckého posudku a ze zásady „in dubio pro reo“. Žádný z těchto svědků neslyšel slovní projevy obžalovaného ani poškozeného a každý z nich sledoval skutkový děj v jiné fázi a z jiného úhlu. Výpovědi svědků rozhodně v ničem nenavštěvují tomu, že by vědomě vypovídali nepravdu proto, aby zhoršili procesní postavení obžalovaného, jak se tvrdí v jeho odvolání. Z jejich výpovědí lze naopak uzavřít, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že mu první úder zasadil poškozený, že úder byly nejméně dva a že vedly ke zraněním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku a k pádu obžalovaného na zem.

Pokud jde o slovní projevy poškozeného uváděné obžalovaným, nelze je podle názoru odvolacího soudu přeceňovat. Jednak není jasné, proč by poškozený okamžitě po opuštění domu, kdy ani nemohl vědět, co se děje, volil nejzávažnější výhrůžky zabitím, jak tvrdí

obžalovaný, jednak, i kdyby takové výhrůžky ze strany podnapilého poškozeného skutečně padly, lze je těžko za dané situace brát vážně. Soud v této souvislosti opět připomíná silnou podnapilost obžalovaného a podnapilost i poškozeného.

Z výpovědí shora uvedených svědků dále rozhodně nevyplývá, že by poškozený na obžalovaného „pošťval“ psa, že by byl pes cvičen k útoku proti lidem, tedy, že by jej poškozený užil jako zbraň. Kromě toho, že tuto skutečnost svědkové vyloučili, když naopak uváděli, že pes nebyl agresivní a celkem poslouchal, je mnohem pravděpodobnější, že se pes na ulici dostal poté, když poškozený otevřel branku aby vyšel sám na ulici. Samotné zranění levého lokte obžalovaného bylo způsobeno kousnutím psa. Není však jasné, ve které fázi konfliktu k němu došlo. Odvolací soud má provedeným dokazováním za vyloučené, aby pes zaútočil na obžalovaného ihned po vyběhnutí ze zahrady. Útoku psa předcházela, podle výpovědí svědků, potyčka mezi obžalovaným a poškozeným a v té době pes „pobíhal okolo“.

Zranění, která obžalovaný utrpěl vyplývají ze znaleckého posudku a nelze je zlehčovat, ale ani přeceňovat. Z pohledu obžalovaného se mohlo jednat o nečekaný a razantní útok poškozeného, který mohl obžalovaného zaskočit a překvapit. V této souvislosti však nelze než znovu zmínit podnapilost obžalovaného, která mohla mít na špatný odhad situace i na obranné reakce vliv. Nicméně závěr znalkyně MUDr. J. V. že se obžalovaný dostal do *stavu silného afektu strachu a úleku* nebyl zpochybněn a odvolací soud jej má za prokázaný.

Lze tedy uzavřít, že obžalovaný se v rozporu s ustanovením § 29 odst. 3 písm. b) zák. č. 2119/2002 Sb. o zbraních přivedl do silně podnapilého stavu přesto, že věděl, že má u sebe střelnou zbraň. V tomto stavu pak rušil noční klid tím, že provokoval ke štekání psa poškozeného. Po vzájemné slovní potyčce mezi ním a podobně podnapilým poškozeným inkasoval nejméně dva údery, po kterých upadl a přišel o dva zuby. Reakce poškozeného jej silně rozrušila a ze strachu a úleku proti němu použil zbraň. Nejednalo se o žádný demonstrativní akt, obžalovaný jej v rychlém sledu bez varování dvakrát zasáhl, čímž jej usmrtil, a poté usmrtil i jeho psa. Odvolací soud nepokládá za stěžejní zjištění ani, v jaké přesné vzdálenosti byl obžalovaný od poškozeného, ani v jaké pozici byl poškozený, když jej obžalovaný zasáhl. V tomto směru lze uzavřít, že střelba probíhala na krátkou vzdálenost, což výrazně zvyšuje možnost zásahu. Dále pak to, že připustíme-li, že první rána zasáhla poškozeného do nohy, mohl jeho předklon být naprosto normální reakcí na bolest vzniklou tímto zásahem.

Ze všech shora uvedených důvodů popsal odvolací soud skutek tak, jak to učinil ve výroku tohoto rozsudku. Totožnost skutku byla podle názoru odvolacího soudu zachována, skutek pak obsahuje všechny, podle názoru odvolacího soudu, podstatné skutečnosti a znaky použité právní kvalifikace. Pokud odvolací soud rozšířil skutkový děj nad rámec toho, jak jej popsal soud prvního stupně, o některé skutečnosti, které pokládá za podstatné, pak tak učinil plně v souladu s tím, co ve své výpovědi uvedl sám obžalovaný. Nejedná se tedy o žádnou svévoli ani porušení práva na obhajobu.

Jednání obžalovaného **kvalifikoval** odvolací soud jako zločin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný zcela nepochybně úmyslně usmrtil jiného. Učinil tak v silném rozrušení ze strachu a úleku. Žádné jiné omluvitelné hnutí mysli odvolací soud neshledal. Předchozí potyčku dvou podnapilých osob z malicherné příčiny nepokládá odvolací soud za natolik „zavrženíhodné jednání poškozeného“, aby splňovalo i tento znak skutkové podstaty zločinu zabití.

Odvolací soud ukládal **trest** v trestní sazbě tři až deset let. Pokud jde o **okolnosti případu** přihlédl k tomu, že obžalovaný naprosto zbytečně usmrtil muže v produktivním věku a připravil tak četné příbuzné a blízké o osobu, na které byli existenčně závislí a ke které měli silný citový vztah. Obžalovaný jednal zákeřně, když zbraň nosil skrytě a použil ji zcela nečekaně a překvapivě. Poškozenému nedal absolutně žádnou šanci útok odvrátit nebo přežít.

Na druhou stranu přihlédl odvolací soud k **osobě obžalovaného**, který nebyl trestán a před spácháním činu žil řádným životem. Trestná činnost byla vyvrcholením jednotlivých drobných pochybení obžalovaného, které by samy o sobě nebyly nijak závažné, jejich postupné řetězení však nezvratně vedlo k tragedii jak poškozeného a jeho rodiny, tak i obžalovaného. V případě obžalovaného lze podle názoru odvolacího soudu těžko oddělit lítost nad smrtí poškozeného od lítosti nad svým vlastním osudem. Přesvědčení obžalovaného o nevině nemusí být v rozporu s lítostí nad smrtí poškozeného, byť tuto lítost nevyjadřuje dostatečně přesvědčivě.

Ze všech shora uvedených důvodů uložil odvolací soud trest odnětí svobody v polovině trestní sazby. Pro výkon trestu obžalovaného zařadil do věznice s ostrahou, protože neshledal důvod pro jiný postup. Shodně se soudem prvního stupně uložil i trest propadnutí věci, protože této pistole bylo ke spáchání trestné činnosti použito a obžalovaný se jako držitel zbrojního pasu rozhodně nechoval řádně. Není proto v zájmu společnosti, aby byl i nadále vlastníkem této zbraně.

O **náhradě škody** rozhodl odvolací soud, s jednou výjimkou, shodně jako soud prvního stupně a v tomto směru lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Soud prvního stupně rozhodně nepochybil, pokud nezohlednil namítané „spoluzavinění“ poškozeného, se kterým ustanovení § 444 odst. 3 občanského zákoníku ostatně ani nepočítá.

Touto výjimkou je náhrada škody u poškozeného A. I. Odvolací soud pokládá jeho odvolací námitky za oprávněné a proto výrok o náhradě škody u tohoto poškozeného zrušil podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. řádu a rozhodl sám tak, že mu přiznal jako náhradu škody rozdíl mezi částkou 240.000,- Kč a tím, co mu bylo skutečně vyplaceno. Protože bylo jeho nároku plně vyhověno, nebyl důvod odkazovat jej se zbytkem nároku na občanskoprávní řízení.

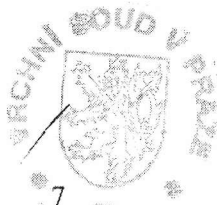
Jak je zřejmé, odvolací námitky obžalovaného odvolací soud neakceptoval a proto jeho odvolání podle § 256 tr. řádu zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat dovolání do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Odsouzený může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Důvody dovolání jsou uvedeny v § 265b, jeho obsah v § 265f trestního řádu.

V Praze dne 17. dubna 2013

Za správnost vyhotovení: Klára Baxová

JUDr. Jiří L n ě n i ě k a
předseda senátu v.r.